CHƯƠNG 2203

Thần cách của Hàn Hậu Chỉ

Trong đại điện nguy nga, hương trà lượn lờ!

Phía đối diện hắn, sau chiếc bàn gỗ tinh xảo, người đang quỳ ngồi chính là Tô Chân Chân!

Tô Chân Chân vừa pha trà cho Hạ Nhân, vừa kể cho hắn nghe chuyện gia tộc những năm qua.

“Ban đầu, đương nhiên chúng ta lo đến chết đi được!”

“Dù sao thì Thất Chú Thư kia cũng là thánh khí, hơn nữa huynh còn bị ba nghìn Thần Đế liên hợp truy nã!”

“Sau đó có người tìm được Phù Dư Sơn, muốn bắt hết người nhà chúng ta lại.”

“May mà đại nhân Đệ Thất Phụ Thần của Tuyền Cơ thành kịp thời đến nơi, ngăn cản tất cả chuyện này. Về sau chẳng bao lâu, muội nghe nói ba nghìn Thần Đế đã hủy lệnh truy nã huynh!”

“Phu quân... Thất Chú Thư kia chắc cũng không còn ở trên người huynh nữa rồi nhỉ?”

Hạ Nhân nhấp một ngụm trà, nói: “Không còn nữa, thứ đó ta không giữ nổi, đã đem giao dịch với Thần Đế rồi!”

“Ừm...” Tô Chân Chân tiếp tục nói: “Còn nhà họ Bành... gia chủ nhà họ Bành đã bỏ trốn, trưởng lão cũng bị huynh chém chết một người. Thêm vào đó, nhà chúng ta còn được Thần Vương Vũ Tư che chở, nhà họ Bành dần dần suy tàn!”

“Bây giờ người chết thì chết, người bỏ đi thì bỏ đi, từ lâu đã chẳng còn mang họ Bành nữa!”

“Hàn Hậu Chỉ đã đến nhà họ Bành, chủ trì đại cục ở đó!”

“Hiện giờ trên danh nghĩa đối ngoại, nhà họ Bành vẫn là nhà họ Bành, nhưng trong bóng tối đã trở thành một chi nhánh của nhà họ Hạ chúng ta rồi!”

Hạ Nhân gật đầu, hỏi: “Sau này tên Hàn Hậu Chỉ đó tiến vào Thần Quân cảnh, thần cách của hắn là gì?”

Năm xưa, lúc Hạ Nhân rời đi, Hàn Hậu Chỉ vẫn chưa bộc lộ thần cách.

Nhưng sau khi thôn phệ Cửu Khiếu Linh Lung, số lượng thần khiếu của tên này đã đạt đến hai mươi bốn.

Tô Chân Chân nói: “Hắn khá đặc biệt, là thần cách nguyền rủa!”

Hạ Nhân đang uống trà lập tức phun cả ngụm trà ra ngoài.

Hắn đặt chén trà xuống bàn trà, toàn thân tê dại.

Sự trùng hợp này khiến Hạ Nhân luôn cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Chẳng lẽ có kẻ đang tính kế mình ư?

Ba nghìn đại đạo, con mẹ nó, Hàn Hậu Chỉ, ngươi không thức tỉnh thứ gì khác, lại cứ nhất quyết thức tỉnh thần cách nguyền rủa à?

“Phu quân, huynh cẩn thận một chút...” Tô Chân Chân lấy chén trà đi, lại rót cho hắn một chén khác, nói: “Có phải rất chấn động không? Ban đầu thiếp nghe tin cũng cực kỳ chấn động!”

“Có điều, tên Hàn Hậu Chỉ này cũng đủ quyết đoán. Hắn đã đào thần cách nguyền rủa của mình ra, sau đó đổi sang một thần cách kiếm đạo!”

“Hiện giờ hắn tu luyện đại đạo pháp kiếm đạo!”

Hạ Nhân lắc đầu, lòng mãi không thể bình tĩnh lại. Sau khi uống thêm hai ngụm trà, hắn hỏi: “Vậy... hắn đã mở bao nhiêu thần khiếu?”

Tô Chân Chân nói: “Không biết... lúc hắn đột phá, chúng ta cũng không tiện hỏi, mà bản thân hắn cũng không nói!”

“Vì vậy, chúng ta cũng không biết rốt cuộc hắn đã mở bao nhiêu!”

“Lạc Băng Dao từng hỏi một lần!”

“Hàn Hậu Chỉ chỉ nói hơn ba mươi, chứ không nói cụ thể là bao nhiêu!”

“Được rồi!” Hạ Nhân khoát tay: “Không nói chuyện Hàn Hậu Chỉ nữa... trước tiên kể ta nghe mấy người các muội, tu vi hiện giờ thế nào rồi?”

Lúc Hạ Nhân về nhà, hắn không hề làm rình rang mà lặng lẽ đến đạo tràng của Tô Chân Chân. Vì vậy, đến tận bây giờ, trong cả gia tộc về cơ bản cũng chỉ có lác đác vài người biết hắn đã trở về.

Đám đồ đệ và các nữ nhân vẫn chưa biết chuyện!

Tô Chân Chân nói: “Cũng được... gần đây nhà họ Hạ chúng ta ngày càng hưng thịnh. Bởi vì chúng ta có rất nhiều Tam Trượng Cốc, đệ tử ngày càng đông, lực lượng hương hỏa dồi dào, muội đã đạt đến tầng một Thần Vương cảnh rồi!”

“Băng Dao kém hơn một chút, hiện giờ chắc khoảng tầng sáu, tầng bảy Thần Tôn cảnh!”

“Ừm... Minh Vương, Thanh Mi, Kiều Tiểu Kiều, Trình Tiểu Hòa và những người kia cũng đều đã đạt đến Thần Tôn cảnh. Tuy còn cách Thần Vương cảnh rất xa, nhưng trong năm nghìn nguyên hội tới, chắc chắn sẽ thành tựu Thần Vương!”

“Tu vi hiện giờ của tỷ tỷ Kiều là tầng hai Thần Quân cảnh!”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát, cảm thấy như vậy cũng có thể chấp nhận được.

Lúc trước khi hắn rời nhà, Kiều Huệ Châu đã đột phá đến Thần Quân cảnh, còn mở ra ba mươi thần khiếu.

Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng nàng thành tựu Phụ Thần là chuyện không thành vấn đề.

“Ôn Bất Vãn thì sao?” Người hắn quan tâm nhất hiện giờ chính là Ôn Bất Vãn.

Bởi vì lần trước Hạ Nhân rời đi, Ôn Bất Vãn vẫn chưa đột phá Thần Quân cảnh, cũng chưa mở thần khiếu.

Hắn muốn biết tư chất của Ôn Bất Vãn thế nào.

“Muội muội Bất Vãn à...” Tô Chân Chân cười cười, nói: “Cũng không tệ!”

Hạ Nhân nói: “Muội đừng vòng vo với ta nữa, mau nói đi!”

Tô Chân Chân nói: “Muội muội Bất Vãn bình thường không tu luyện nhiều, phần lớn thời gian đều... đều dành cho việc bồi dưỡng thiên tài địa bảo cho gia tộc. Hiện giờ muội ấy vẫn chưa đạt đến Thần Quân cảnh, nhưng đã là tầng mười hai Thần Linh cảnh rồi!”

“Vẫn chưa đến Thần Quân cảnh?” Hạ Nhân có phần sốt ruột.

Nhưng nghĩ lại tình hình Tô Chân Chân kể, hắn lại bình thản: Đúng vậy.

Vốn dĩ cũng chưa được bao lâu. Lần trước khi rời đi, Ôn Bất Vãn còn cách cảnh giới Thần Linh viên mãn một khoảng khá xa, giờ có thể viên mãn đã là tốt lắm rồi.

Huống hồ bình thường nàng cũng không chú trọng tu luyện lắm!

“Hiện giờ nàng đang ở đâu?” Hạ Nhân hỏi.

Tô Chân Chân nói: “Chắc là đang ở Thần Dược Cốc của gia tộc!”

“Được!” Hạ Nhân lấy ra một đống nhẫn, ném thẳng cho Tô Chân Chân: “Bên trong có không ít thần kim, còn có một số thiên tài địa bảo. Muội đưa chúng vào kho gia tộc trước đi, ta đi xem Bất Vãn!”

Nói xong, Hạ Nhân lập tức hóa thành một vệt sáng bay vào Thần Dược Cốc.

Sau khi tiến vào tầng tầng đại trận, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Ôn Bất Vãn.

Lúc này, Ôn Bất Vãn mặc một bộ đạo bào màu đen, chân trần ngồi trên một tảng đá xanh khổng lồ, ngẩn ngơ nhìn bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Trên mặt Ôn Bất Vãn hiện lên một nụ cười dịu dàng, nói: “Hai ngày nay lòng muội cứ bồn chồn không yên, hóa ra là ca ca đã trở về!”

“Ừm...” Hạ Nhân gật đầu, đưa tay kéo bàn tay nhỏ của nàng: “Ta về rồi...”

“Vất vả cho muội rồi!” Hạ Nhân nói: “Ta nghe Tô Chân Chân nói, những năm qua muội vẫn luôn trông nom Thần Dược Cốc?”

“Những chuyện này giao cho Tiểu Hòa bọn họ lo liệu là được rồi, cần gì phải tự mình làm chứ?”

Ôn Bất Vãn cười cười: “Ca ca quên muội tu luyện đạo pháp gì rồi sao?”

“Muội tu luyện chính là đạo pháp tạo hóa!”

“Người khác thấy muội đang trồng thuốc, nhưng chẳng phải muội cũng đang tu luyện đó sao?”

Trên gương mặt trắng nõn của nàng nở rộ một nụ cười, lập tức khiến khuôn mặt bừng sáng, tựa vầng trăng giữa đêm.

“Thì ra là vậy!” Hạ Nhân hỏi: “Vậy hiện giờ muội sắp đột phá rồi sao?”

“À đúng rồi... ta còn mang cho muội vài người đồng hành mới, muội xem thử đi!”

Hắn lấy hồ lô da xanh ra đưa cho Ôn Bất Vãn.

Thần niệm của Ôn Bất Vãn thăm dò vào trong nhìn một lượt, kinh ngạc nói: “Cô ấy vậy mà cũng đến Thần giới rồi?”

Hạ Nhân nói: “Lúc trước ta du lịch Tiên giới, đã cho cô ấy mười hai bức Phật đồ của Phật môn. Con bé này ngộ tính rất cao, quả thật cũng có duyên với Phật môn!”

“Vậy mà không ngưng tụ thần cách đã trực tiếp phi thăng, may mà ta kịp thời phát hiện!”

“Ồ?” Ôn Bất Vãn hứng thú: “Phật đồ gì vậy, đưa muội xem với!”

Hạ Nhân lại lấy ra một bộ mười hai bức Phật đồ đưa cho Ôn Bất Vãn: “Trong Thần giới có một Bạch Tượng Thần Quốc, nơi đó ai nấy đều tu luyện Phật pháp, hơn nữa còn có mười hai bức Phật đồ do Bạch Tượng Thần Đế tự sáng tạo. Ta đã sao chép mười hai bức Phật đồ này, Ân Phán Ương chính là lĩnh ngộ pháp môn đó!”

“Được!” Ôn Bất Vãn cất những bức Phật đồ đi: “Sau này muội sẽ nghiên cứu thật kỹ!”

“Ca ca hộ pháp cho muội nhé... muội sắp đột phá đến Thần Quân cảnh rồi!”

Hạ Nhân hỏi: “Đã dung hợp thần cách xong chưa?”

Ôn Bất Vãn nói: “Đã dung hợp xong rồi, huynh nhìn xem...”

Thần quang giữa mi tâm nàng lóe lên, thần cách kia rõ ràng là thần cách ngũ phẩm.

CHƯƠNG 2204

Ôn Bất Vãn Thần Quân

"Đan dược chuẩn bị xong chưa?" Hạ Nhân lấy ra một viên Khuy Đạo Khai Khiếu Đan cực phẩm.

Thứ này có thể giúp tu sĩ đỉnh phong Thần Linh cảnh nuốt vào, sau đó chắc chắn đưa thẳng lên Thần Quân cảnh.

Ôn Bất Vãn mỉm cười, nói: "Có rồi, trong gia tộc vẫn còn rất nhiều!"

Nàng cũng lấy ra một viên, đồng dạng là cực phẩm.

Những thứ này đều do Hạ Nhân cường hóa trước đó, trong gia tộc còn không ít. Ôn Bất Vãn sắp đột phá, Tô Chân Chân chắc chắn sẽ đưa cho nàng.

Ôn Bất Vãn há cái miệng nhỏ, nuốt trọn thần đan.

Ngay sau đó, khí tức trên người nàng lập tức phồng lên.

Một luồng khí xanh lấy nàng làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

Từng đợt từng đợt, tựa như thủy triều.

Nơi khí tức tạo hóa đi qua, những đóa hoa còn e ấp lập tức bung nở.

Ngay cả những cành cây vốn không có hoa cũng kết ra vô số đóa.

Cảnh tượng ấy chẳng khác nào lần đầu Hạ Nhân nhìn thấy Bách Hoa Thần Hoàng xuất hiện năm xưa.

Khí tức vô tận từ người Ôn Bất Vãn thổi tràn ra, rồi lại bị thân thể nàng hấp thu trở về.

Sau mấy lần như vậy, cuối cùng xiềng xích trên người nàng cũng được tháo bỏ, tu vi trong nháy mắt từ Thần Linh cảnh đột phá lên Thần Quân cảnh.

Hạ Nhân nhìn thấy thần cách vốn không mang thuộc tính nào ở giữa mi tâm Ôn Bất Vãn, giờ phút này tỏa ra ánh sáng xanh non.

Đó không phải màu xanh biếc thuộc mộc thuộc tính, mà là một sắc xanh ấm áp.

Hạ Nhân vội vàng bước tới, hỏi: “Là thần cách tạo hóa sao?”

“Ừ ừ ừ…” Ôn Bất Vãn gật đầu, nói: “Đúng vậy, ca ca…”

Hạ Nhân lại hỏi: “Thần khiếu đâu, đã mở được bao nhiêu?”

Không đợi Ôn Bất Vãn trả lời, hắn đã mở Chân Mục Động Hư nhìn vào thân thể nàng, lại thấy đủ ba mươi mốt thần khiếu.

“Ba mươi mốt!” Ôn Bất Vãn mỉm cười, nói: “Không ngờ muội lại có thể mở được ba mươi mốt thần khiếu, ca ca, chuyện này thần kỳ quá phải không?”

“Năm đó thiếp thân nuốt Cửu Khiếu Linh Lung, cũng chỉ mở được chín thần khiếu thôi!”

Hạ Nhân nói: “Không thể đánh đồng mọi chuyện với nhau!”

“Khi muội còn ở Thần Linh cảnh, nuốt Cửu Khiếu Linh Lung rồi mở được chín thần khiếu, không có nghĩa là lúc đột phá Thần Quân cảnh muội không thể mở được ba mươi mốt thần khiếu!”

“Rất tốt!” Hạ Nhân hỏi: “Ba mươi mốt thần khiếu, đã là tuyệt thế thiên tài hiếm thấy rồi. Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đời này muội đủ sức tu luyện đến cảnh giới Phụ Thần!”

“Ừm… Nếu liều một phen, chưa chắc không thể tranh thủ đạt tới Phong Hào Thần Đế!”

Đang nói, Hạ Nhân lấy ra một đôi Âm Dương Thiền.

Đây là lần đầu Ôn Bất Vãn nhìn thấy thứ này, nàng hỏi: “Đây là gì vậy?”

Hạ Nhân nói: “Là vật năm xưa ta có được trong Thần Mộ Vu tộc, tên là 【Tế Đạo Âm Dương Thiền】, muội biết không?”

“Ồ!” Ôn Bất Vãn gật đầu, nói: “Muội biết thứ này, nó có thể gặm nhấm đạo cơ của Phong Hào Thần Đế, đúng không?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhân nói: “Sư muội, hãy tách ra một tia Đại Đạo Tạo Hóa của muội, lần lượt bám vào Âm Thiền và Dương Thiền. Chúng sẽ hòa vào thiên địa mà sinh trưởng, sau này từ từ gặm nhấm đạo cơ của Tạo Hóa Thần Đế!”

“Mở đường cho muội sau này đạt thành Phong Hào Thần Đế!”

“Còn cuối cùng có thành công hay không thì phải xem cơ duyên của muội!”

“Không cần!” Ôn Bất Vãn lắc đầu, nói: “Muội tu đạo của muội. Nếu vì cưỡng cầu một vài thứ mà làm tổn hại đạo của người khác thì không phù hợp với đạo tâm của muội!”

“Ca ca, muội biết huynh làm vậy là vì tốt cho muội. Sau này chỉ cần huynh có thể bước lên đỉnh cao Thần giới là được, muội thật sự không để tâm!”

“Đôi Tế Đạo Âm Dương Thiền này, huynh cứ giữ lại đi!”

“Ha ha ha...” Hạ Nhân mỉm cười: “Bất Vãn, muội không cần phải mang gánh nặng tâm lý!”

“Thần giới hiện nay, ba nghìn vị Phong Hào Thần Đế mỗi người độc chiếm một phần khí vận. Để duy trì địa vị cao cao tại thượng của mình, bọn họ không tiếc hút cạn cơ duyên của cả một đạo. Khi cướp đoạt cơ duyên của vô số tu sĩ, bọn họ đã tích lũy nghiệp lực vô lượng từ lâu rồi!”

“Dùng Tế Đạo Âm Dương Thiền gặm nhấm bọn họ cũng chẳng có gì không ổn!”

“Không cần!” Ôn Bất Vãn vẫn lắc đầu: “Ca ca, đôi Âm Dương Thiền này cứ giữ lại cho huynh đi!”

“Muội không đáng… Cho dù gặm hỏng đạo cơ của Tạo Hóa Thần Đế, người cuối cùng được lợi chưa chắc đã là muội. Ha ha ha… Rất có thể muội chỉ may áo cưới cho người khác thôi!”

Hạ Nhân nói: “Muội không cần lo cho ta, ta vẫn còn một đôi nữa!”

Một đôi Tế Đạo Âm Dương Thiền ban đầu đã được Hạ Nhân dùng Tụ Bảo Bồn cường hóa thành hai đôi.

Hiện giờ cả hai đôi đều ở trên người hắn, vẫn chưa được sử dụng.

“Vậy được rồi!” Hạ Nhân cất Tế Đạo Âm Dương Thiền đi, nói: “Cứ giữ lại trước, sau này rồi tính!”

“Dùng quá sớm thật ra cũng không phải chuyện tốt. Đợi sau này có đủ thực lực rồi sử dụng cũng chưa muộn!”

Vương Đôn từng dùng Âm Dương Thiền gặm nhấm đạo cơ của Thời Gian Thần Đế.

Sau đó, ngay khi Thời Gian Thần Đế vừa phát hiện đạo cơ của mình bắt đầu tổn hại, thảm kịch liền bắt đầu.

Thời Gian Thần Đế vô duyên vô cớ nghi ngờ Phụ Thần, rồi một hơi giết chết hai vị Phụ Thần. Cuối cùng, mấy vị Phụ Thần còn lại sợ bị liên lụy, liên thủ giết chết Thời Gian Thần Đế.

Các Phụ Thần của Thời Gian nhất đạo cũng kẻ chết người trốn.

Đây là tình huống khá lý tưởng đối với Vương Đôn, nhưng nếu, nếu Thời Gian Thần Đế chết mà các Phụ Thần lại không chết thì sao?

Chưa đợi Vương Đôn đạt tới cảnh giới Thần Đế, đã có Phụ Thần của người ta trở thành Chính Thần.

Chẳng phải Tế Đạo Âm Dương Thiền sẽ uổng công hay sao?

Vì vậy hiện giờ điều Hạ Nhân chủ yếu làm là chờ đợi!

Đợi đến khi bản thân đạt đỉnh phong Thần Hoàng cảnh rồi, hắn mới sử dụng Tế Đạo Âm Dương Thiền.

Nếu không, không gian nhất đạo sụp đổ, đó không phải cảnh tượng hắn muốn nhìn thấy.

“Nào... muội nghỉ ngơi một lát đi!” Hạ Nhân nói: “Củng cố tu vi, ta sẽ tiếp tục hộ pháp cho muội!”

“Ừm, cảm ơn ca ca...” Ôn Bất Vãn nín thở tĩnh tâm ngồi trong sơn cốc, bắt đầu củng cố tu vi.

Quá trình này diễn ra rất nhanh, chỉ hai canh giờ đã kết thúc.

Nàng lại cầm chiếc hồ lô da xanh lên, nói: “Tiểu thế giới này cũng không tệ, bên trong có rất nhiều thần thảo quý giá!”

“Trời ơi, còn có cả một cây Hỗn Thiên Quả nữa sao?”

“Hít hà… phu quân, chàng lấy thứ này ở đâu vậy?”

Hạ Nhân nói: “Là đồ của một kẻ tên Bách Lý Đại Chùy ở Chú Nguyền Thần Quốc. Hắn đã chết, tạm thời giao thứ này cho ta. Sau này ta vẫn phải trả lại cho người nhà hắn!”

“Có điều thần thảo và thần quả bên trong hiện giờ, muội có thể cấy ghép một ít vào Thần Dược Cốc của nhà họ Hạ chúng ta!”

Hạ Nhân phất tay, Chu Đống, Ô Na Na và Ân Phán Ưng liền được hắn gọi ra.

Ban đầu ba người họ đều gọi Ôn phu nhân, nhưng Ôn Bất Vãn không đồng ý, nên bảo họ gọi mình là sư thúc.

Hạ Nhân nói: “Ba người các ngươi, lát nữa tháo dỡ toàn bộ trận pháp tứ phẩm bên trong hồ lô da xanh này ra, rồi đưa cho ta. Ta sẽ sửa đổi một chút, sau đó đặt tất cả vào Thần Dược Cốc!”

“Sau này nhà họ Hạ chúng ta cũng có thể bán 【Sinh Tra Tử】 rồi!”

“A?” Ôn Bất Vãn hơi kinh ngạc, nói: “Sinh Tra Tử, phải đem bán sao?”

“Thứ này rất dễ dẫn tới tai họa!”

Hạ Nhân cười ha ha, nói: “Không sao… Lần này ra ngoài du lịch, ta tiện tay thu nhận mấy nô bộc. Sau khi chúng ta sản xuất Sinh Tra Tử, cứ để các nàng mang đến những thần quốc khác bán, đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề gì!”

Lúc này Ôn Bất Vãn mới gật đầu: “Như vậy thì tốt!”

“Nô bộc nào? Thả ra cho ta xem thử!”

Hạ Nhân còn chưa kịp thả Cố Bạch Bình và hai người kia ra, thì ở phía bên kia, đệ tử của hắn là Tân Bảo Bảo đã hớt hải chạy vào Thần Dược Cốc.

“Sư phụ… người đã về rồi phải không?”

Hạ Nhân quay đầu nhìn thấy Tân Bảo Bảo, sau đó vẫy tay: “Lại đây!”

Nhưng Tân Bảo Bảo nói: “Sư phụ, mau đến đại điện gia tộc, có người đến!”

CHƯƠNG 2205

Không Gian Thần Đế

“Thần Đế?” Hạ Nhân giật mình trong lòng!

Lão tử đã giao nộp Thất Chú Thư hơn trăm năm rồi, sao có thể vẫn còn Thần Đế đến tìm ta?

“Là ai?” Hạ Nhân hỏi Tân Bảo Bảo.

Tân Bảo Bảo lắc đầu: “Đệ tử cũng không biết, dù sao… là một nam nhân, đế uy nặng nề, hiện đang chờ trong đại điện. Tô phu nhân đã quỳ nghênh đón rồi!”

“Hắn chỉ đích danh muốn gặp người, sư phụ, người mau đi đi!”

“Được!” Hạ Nhân nhìn Ôn Bất Vãn: “Con ở đây đừng động đậy, ta đi rồi sẽ về ngay!”

Tân Bảo Bảo dẫn Hạ Nhân ra khỏi Thần Dược Cốc, sau đó bay đến đại điện gia tộc trên đỉnh ngọn núi lớn nhất ở chính giữa Phù Dư Sơn.

Cửa đại điện đang mở, trận pháp cũng đã được kích hoạt.

Bên trong, từng luồng thần quang màu vàng không ngừng lóe ra.

Đúng như Tân Bảo Bảo nói, đế uy nặng nề!

Khi bước vào đại điện, vô số hình ảnh lướt qua trong đầu Hạ Nhân.

Tất cả những Thần Đế mà hắn từng gặp đều lần lượt hiện qua trong đầu hắn!

Thậm chí Hạ Nhân còn nghĩ, liệu có phải là một vị Thần Đế thuộc đạo nguyền rủa hay không. Nếu đúng là Thần Đế của đạo nguyền rủa đến đòi Thất Chú Thư hoặc gây phiền phức cho ta, ta nên ứng phó thế nào?

Chẳng lẽ nhà Thiên Ngô hôm đó vẫn còn nhân vật cấp Thần Đế hay sao?

Mang theo vô vàn nghi hoặc cùng sự thận trọng, Hạ Nhân nhanh chóng bước vào đại điện.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy một nam nhân.

Một nam nhân mặc đạo bào màu đen, trên đạo bào lại thêu những hoa văn màu vàng.

Có điều, người này hắn chưa từng gặp.

Hơn nữa, thần cách giữa mi tâm của vị Thần Đế này đang khép kín, bởi vậy cũng không thể dựa vào thần cách của hắn để phán đoán đây là Thần Đế tu luyện đạo pháp gì.

Người nọ đứng giữa đại điện, còn Tô Chân Chân thì đang quỳ dưới đất.

Người quỳ dưới đất không chỉ có Tô Chân Chân, mà còn có Vũ Tư, Thần Vương của Hạ gia.

“Hạ Nhân… bái kiến tiền bối!” Hạ Nhân vội vàng chắp tay.

Nam nhân không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh mang theo uy áp cuồng bạo của Thần Đế, lập tức giáng xuống người Hạ Nhân.

Khí tức vô hình tựa như một ngọn núi lớn, gắt gao đè lên người hắn.

Ngay sau đó, Hạ Nhân không thể tự chủ mà quỳ thẳng xuống đất.

“Ngươi là người đầu tiên không quỳ khi gặp bản đế…” Thần Đế lạnh lùng lên tiếng.

Bị đế uy áp chế, lúc này hắn căn bản không có năng lực nói chuyện.

Khoảng mười hơi thở sau, đế uy trên người hắn mới rút đi.

“Khụ khụ khụ…” Hạ Nhân ho sặc sụa, trực tiếp phun ra mấy ngụm thần huyết màu vàng.

“Vãn bối Hạ Nhân, bái kiến đại nhân Thần Đế…” Hạ Nhân một lần nữa quỳ xuống hành lễ.

“Đều đứng lên đi!” Đại nhân Thần Đế phất mạnh tay áo.

Vị Thần Đế kia nhìn chằm chằm vào mi tâm Hạ Nhân trong hai hơi thở, hỏi: “Nếu bản tọa đoán không lầm, ngươi tu luyện đạo pháp không gian?”

Vốn dĩ hắn có thần cách Hồng Mông, nhưng hiện giờ dưới sự che giấu của ba mươi hai đại trượng phu thần thông, nó đã biến thành thần cách không gian.

“Rất tốt, người bên ngoài đều nói ngươi tu luyện đạo pháp không gian, xem ra lời ấy không sai!” Không Gian Thần Đế nhìn chằm chằm Hạ Nhân: “Bản tọa, Không Gian Thần Đế!”

Hơi thở Hạ Nhân khẽ ngưng trệ: Không Gian Thần Đế?

Chẳng lẽ vì ta bắt Trịnh Hồng Lộc thu làm nô bộc, sau đó bị Không Gian Thần Đế biết được?

Không có vị Thần Đế nào có thể chịu đựng người thân của mình biến thành nô bộc của kẻ khác.

Chuyện nhỏ như vậy, cần gì đích thân Không Gian Thần Đế hạ giới? Muốn đối phó một kẻ chỉ ở Thần Quân cảnh như ta, hắn tùy tiện phái một Thần Hoàng và một Thần Đế đến là được rồi chứ?

Ngay lúc vô số ý niệm lướt qua trong lòng Hạ Nhân, Không Gian Thần Đế lại lên tiếng: “Ta nghe nói trước đây ngươi dùng bí danh Bách Lý Mặc, đã lấy được Thất Chú Thư trong cố thổ Vu Thần?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhân nói: “Bệ hạ nói không sai, nhưng sau đó Thất Chú Thư lại được rồi mất từ tay vãn bối. Điều đó chứng tỏ cơ duyên cuối cùng không nằm ở chỗ vãn bối, người lấy đi Thất Chú Thư mới là người có đại cơ duyên thật sự!”

“Vãn bối chẳng qua chỉ là may áo cưới cho người khác mà thôi!”

“Ha ha ha…” Không Gian Thần Đế cười khẽ: “Đạo lý là như vậy, nhưng ngươi cũng đã nhận được không ít tài nguyên từ Hải Đường Thần Đế, chứng tỏ ngươi vẫn có cơ duyên!”

Sắc mặt hắn trở nên ôn hòa hơn đôi chút.

Nhưng giọng điệu vẫn khiến người ta rét lạnh: “Có điều hôm nay ngươi có thể sống hay không, còn phải xem cơ duyên của ngươi!”

Trong lòng Hạ Nhân lại nảy lên một tiếng: Đồ chó chết, ngoài mặt thì hòa nhã, nhưng lại nói ra những lời độc địa nhất.

“Ngươi chẳng lẽ không biết bản đế đến đây vì chuyện gì?” Không Gian Thần Đế hỏi.

Hạ Nhân chắp tay: “Chuyện này… vãn bối thật sự không biết, vãn bối và tiền bối vốn không hề có giao tình!”

“Không…” Không Gian Thần Đế lắc đầu, nói: “Ngươi và ta cùng tu đạo không gian, đó chính là mối giao tình lớn nhất!”

“Ngươi đã từng nghe câu chuyện về Thời Gian Thần Đế chưa?”

Ngay khoảnh khắc ấy, nội tâm Hạ Nhân chợt sáng tỏ.

Hắn biết tên Không Gian Thần Đế đáng chết này đến đây làm gì rồi.

Đúng vậy, nếu đã có thể dò hỏi được chuyện lão tử mang Thất Chú Thư đi, vậy nhất định cũng có thể dò hỏi được trên người ta có một đôi Tế Đạo Âm Dương Thiền.

Huống hồ lão tử và tên khốn này đều tu luyện cùng một loại đạo pháp, đạo pháp không gian.

Vì vậy... mục đích của tên này cũng không khó đoán.

“Vãn bối hiểu rồi...” Hạ Nhân hít sâu một hơi, sau đó lấy ra đôi Tế Đạo Âm Dương Thiền vốn định tặng cho Ôn Bất Vãn nhưng chưa kịp đưa, cung kính dâng đến trước mặt Không Gian Thần Đế, nói: “Đây chính là vật vãn bối đạt được trong cố thổ Vu tộc năm xưa!”

Nói đến đây, cơ mặt hắn cố ý run lên hai cái: “Bệ hạ Thần Đế, ngài xem... vãn bối thật sự không có cơ duyên!”

“Hai phần cơ duyên đều chỉ lướt qua tay vãn bối mà thôi, chẳng hề dừng lại!”

“Ha ha ha ha...” Sau khi nhìn thấy Tế Đạo Âm Dương Thiền, Không Gian Thần Đế lập tức cười lớn: “Tốt, tốt, tốt... điều lão phu lo lắng nhất chính là ngươi đã sử dụng vật này!”

“Nếu ngươi dám gieo thứ này lên đại đạo không gian, vậy thì đúng là chẳng còn cách cái chết bao xa!”

“Rất tốt, ngươi đã bảo toàn được tính mạng của mình!”

“Vật này bản đế lấy đi!” Không Gian Thần Đế thu Tế Đạo Âm Dương Thiền, nói: “Nói đi... ngươi muốn gì?”

Hạ Nhân nói: “Vãn bối quả thật có một thỉnh cầu hơi quá đáng!”

“E rằng cả Thần giới đều đã biết trên người ta có Tế Đạo Âm Dương Thiền. Sau này những vị Thần Đế kia thấp thỏm bất an, một khi nền móng đại đạo xảy ra vấn đề, chắc chắn sẽ tìm đến đầu ta!”

“Nếu bệ hạ đã lấy đi Tế Đạo Âm Dương Thiền, liệu có thể ban một tờ công cáo trong Thần giới không? Như vậy vãn bối cũng có thể yên tâm!”

“Cứ yên tâm!” Không Gian Thần Đế phất mạnh tay áo, nói: “Lần này đến đây không phải chỉ có bản đế, bản đế đại diện cho ba nghìn vị Thần Đế!”

“Tế Đạo Âm Dương Thiền này, ta cũng sẽ hủy ngay trước mặt tất cả mọi người!”

“Sau này hẳn cũng sẽ không còn ai đến quấy rầy ngươi nữa!”

“Ngươi là Hạ Nhân đúng không? Bản đế nhớ ngươi rồi. Tu luyện cho tốt… ngày nào đó bước vào Thần Hoàng cảnh, ta sẽ phong cho ngươi một cõi!”

Nói xong, Không Gian Thần Đế phất tay áo, trực tiếp rời đi.

“Phụt…” Sau khi Thần Đế rời đi, Hạ Nhân lại phun mạnh ra một ngụm thần huyết.

Tô Chân Chân, Vũ Tư và Tân Bảo Bảo mấy người vội vàng tiến lên.

Hạ Nhân lại xua tay, nói: “Không sao, không sao... không có chuyện gì nữa rồi...”

“Bảo Bảo, con đi mời Ôn Bất Vãn đến đây, đừng để nàng cứ mãi lo lắng. Còn sư nương của con đang bế quan sao? Gọi nàng ấy đến luôn!”